

FALLIDA TOTAL

A la pregunta de Pere sobre quantes vegades s'ha de perdonar, Jesús respon amb la paràbola del servent sense compassió (Mt 18,21-35). Sovint les paràboles tenen un toc d'extravagància o exageració, destinat a desvetllar l'atenció dels oients. En aquest cas es tracta de la gran diferència entre la quantitat de diners, que el servent deu i la que li deuen. Deu mil talents, si féssim l'equivalent d'un talent un milió, el deute seria de deu mil milions, que, si ho comparem amb les quantitats actuals, que remenen mercats, borses i inversors, sembla que no és massa. Però si ho comparem amb les quantitats de l'època la cosa canvia. El sou d'un dia de treball era un denari (Mt 20,2) i deu mil denaris corresponien a un talent. Per aconseguir un sol talent (10.000 denaris) calia treballar aproximadament 30 anys, per tant, per aconseguir els 10.000 talents del deute, caldrien 300.000 anys de treball. La cosa ja es comença a veure exagerada.

Flavi Josep dona notícia dels ingressos dels hereus d'Herodes, el gran, estipulats en el testament. Antipies rebia 200 talents, Filip 100, Arquelaú entre 400 i 600. Una dada més: el que recaptava Herodes amb els seus impostos rondava els 1000 talents i Agripa 1.200. Aquestes dades il·lustren bé la magnitud del deute.

La quantitat de que disposa el servent per retornar el deute no és gran cosa. El preu d'un esclau eren trenta monedes de plata (Mt 26,15) i un talent era l'equivalent a 21,7 Kg de plata. El text no diu quants fills tenia, ni dona dades per quantificar el valor dels béns, però indica

clarament que tot plegat era insignificant per pagar el deute. Contraposat al que diem, els diners que li deuen al servent representen una quantitat irrisòria: cent denaris, és a dir, 100 dies de treball, que, comparats amb 300.000 anys són un no res. El propòsit de Mateu, al presentar el deute desorbitat del servent davant el rei, és mostrar que l'ésser humà es troba davant Déu en una situació de fallida total i deute impagable.

No tot a la paràbola són exageracions. En la situació descrita traspua una realitat social, que Jesús coneixia molt bé. Els pagesos de Galilea suportaven un duríssima triple pressió fiscal; havien de pagar als romans, mantenir la cort d'Herodes i contribuir al manteniment del Temple de Jerusalem. Sovint es produïen casos en que el pagesos no podien pagar i s'havien de vendre com esclaus. Si no es volia anar a parar a aquesta situació, era freqüent que es perdonessin entre ells petits deutes.

Aquesta experiència de perdó ajuda a entendre millor la petició del Parenostre: "Perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem als nostres deutors". La interpretació d'aquesta petició sempre ha estat complicada. Com pot ser que el perdó de Déu estigui condicionat al perdó que donem nosaltres? És que, quan perdonem, Déu es veu obligat a premiar-nos amb el seu perdó, deixant llavors de ser el perdó de Déu lliure i incondicionat?. La paràbola d'avui porta llum a aquesta qüestió. Jesús diu als pagesos de Galilea que demanin simplement a Déu que aquella realitat de perdó, que ells coneixen i practiquen, es produeixi també amb les relacions amb Déu, sobretot perquè davant

Déu estan en situació de deute impagable, de fallida total. El perdó de Déu respecte el nostre no està en relació de dependència, sinó d'analogia, de semblança. Ens podem fer idea del perdó de Déu, perquè nosaltres també vivim experiències de perdó.

La pregunta de Pere queda contestada. Sempre cal perdonar, perquè, per més que perdonis, davant de Déu sempre estem en situació de fallida total.

Diumenge 24 durant l'any
11 de Setembre de 2011